

UZASADNIENIE

Powódka Gmina M. Ś. wniosła przeciwko B. Ł., J. Ł. (1) oraz małoletnim W. Ł. i A. Ł. powództwo o wydanie pomieszczenia tymczasowego położonego w Ś. przy ul. (...) w stanie wolnym od osób i rzeczy oraz o zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwana B. Ł. była do dnia 28 lipca 2015r. najemcą powyższego pomieszczenia tymczasowego. Wezwanie pozwanych do wydania powódce tego pomieszczenia pozostało bez odpowiedzi. Wskazała, że pozwana J. Ł. (1) jest przedstawicielem ustawowym dzieci – W. Ł. i A. Ł..

Na rozprawie w dniu 01 czerwca 2016r. powódka wskazała, że pozwani nie posiadają tytułu prawnego do pomieszczenia tymczasowego ze względu na upływ czasu, na jaki była zawarta umowa. Pozwani nie złożyli wniosku o przydzielenie lokalu z zasobów Gminy, natomiast nie mogła być z pozwanymi zawarta kolejna umowa na pomieszczenie tymczasowe ze względu na zadłużenie, które wynosiło na dzień rozprawy – bez odsetek – 2.437,74 zł. Podniosła, że w przypadku eksmisji z pomieszczenia tymczasowego nie przysługuje pozwanym kolejne pomieszczenie tymczasowe na podstawie art. 25d ustawy o ochronie praw lokatorów. Wniosła o zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki zwrotu opłaty od pozwu, bez kosztów zastępstwa procesowego.

Pozwani nie stawili się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, nie żądali przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności, ani też nie składali w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie, stąd też zgodnie z treścią art. 339 § 1 kpc Sąd zobowiązany był wydać wyrok zaoczny.

Wyrokiem zaocznym z dnia 01 czerwca 2016r. Sąd Rejonowy w Ś. uwzględnił w całości żądanie pozwu i nakazał pozwanym B. Ł., J. Ł. (1), W. Ł., A. Ł. opuścić i opróżnić pomieszczenie tymczasowe położone w Ś. przy ul. (...) oraz wydać je powódce Gminie M. Ś. w stanie wolnym od osób i rzeczy (punkt I.), zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 200 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II.) i nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności (punkt III.).

Pozwana B. Ł. wniosła w terminie sprzeciw od wyroku zaocznego, w którym wniosła o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów sądowych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że w dniu 29 czerwca 2015r. została wraz z rodziną – córką J. Ł. (1) i dwójką jej dzieci W. Ł., i A. Ł. eksmitowana do pomieszczenia tymczasowego przy ul. (...) w Ś.. Pomieszczenie to zostało przyznane na okres jednego miesiąca. Pismami z dnia 24 lipca 2015r. pozwana wystąpiła do Prezydenta (...)Ś. i do Dyrektora ZGM w Ś. o przyznanie pozwanej i jej rodzinie lokalu socjalnego na czas nieokreślony, oba pisma pozostały bez odpowiedzi. Takie postępowanie powódki pozwana uznała za brak wywiązania się z obowiązku ustawowego zapewnienia lokalu mieszkalnego mieszkańcom, zwłaszcza o niskich dochodach. Podała, że jest inwalidką po złamaniu kręgosłupa i prawej nogi, a inwalidztwo jest trwałe. Wcześniej, przez 17 lat pracowała na różnych stanowiskach w szkole i przedszkolach. Natomiast pozwana J. Ł. (1) samotnie wychowuje dzieci, ma niskie dochody, a ojciec W. Ł. nie płaci alimentów, zaległość z tego tytułu wynosi 86.008,6 zł. Z tej przyczyny J. Ł. (1) nie stać na wynajęcie mieszkania na wolnym rynku, tak samo jak i pozwanej B. Ł., która ponosi koszty eksmisji w wysokości 7.808 zł, które potrącane są z emerytury pozwanej. Pozwanej pozostaje kwota 660 zł miesięcznie.

Powódka w piśmie procesowym z dnia 14 października 2016r. wniosła o utrzymanie zaskarżonego wyroku zaocznego w mocy i o zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kosztów postępowania według norm przepisanych. Wskazała, że rozstrzygnięcie o roszczeniu zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego (socjalnego) z mieszkaniowego zasobu Gminy nie należy do kognicji Sądu ze względu na brak materialno-prawnej podstawy żądania. Rada M.Ś. podejmuje takie decyzje autonomicznie. Wyjaśniła, że po wystąpieniu pozwanej o przydzielenie jej lokalu, powódka wystosowała

do niej pismo informujące o warunkach i procedurach przy ubieganiu się o lokal, a do pisma dołączony został druk wniosku, jednak pozwana wniosku nie złożyła.

Na rozprawie w dniu 16 listopada 2016r. pozwani wnieśli o przyznanie im lokalu komunalnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem zaocznym z dnia 22 grudnia 2011r., sygn. akt(...), Sąd Rejonowy w Ś. orzekł eksmisję B. Ł. z zajmowanego wówczas lokalu mieszkalnego położonego w Ś. przy ul. (...) i ustalił, że pozwanej nie przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 19 stycznia 2012r. Postanowieniem z dnia 28 lutego 2012r. wyrokowi nadana została klauzula wykonalności. W 2012r. na podstawie powyższego tytułu wykonawczego wszczęte zostało postępowanie egzekucyjne celem egzekucji opróżnienia lokalu. Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji doręczone zostało B. Ł. dnia 04 stycznia 2013r. Komornik ustalił, że wraz z dłużniczką mieszkała jej córka J. Ł. (1) wraz z dwójką małoletnich dzieci – W. Ł. i A. Ł..

Pozwana była najemcą powyższego lokalu, który stanowił własność osób fizycznych.

(dowód: wyrok zaoczny z 22.12.2011r. – k. 62, postanowienie z 28.02.2012r. – k. 71, pismo

Komornika Sądowego z 22.02.2013r. – k. 103, protokół czynności egzekucyjnych z

04.01.2013r. – k. 105 akt(...))

W postępowaniu egzekucyjnym komornik sądowy wykonał w dniu 29 czerwca 2015r. eksmisję pozwanych - B. Ł., J. Ł. (1), W. Ł., A. Ł. – z lokalu mieszkalnego przy ul. (...) do zaferowanego przez Gminę M. Ś. pomieszczenia tymczasowego położonego w Ś. przy ul. (...).

(dowód: przesłuchanie pozwanej B. Ł. – k. 111-112)

Pomieszczenie tymczasowe położone w Ś. przy ul. (...) stanowi własność Gminy M. Ś..

(bezsporne)

W dniu 29 czerwca 2015r. Gmina M. Ś. zawarła z B. Ł. umowę najmu tymczasowego pomieszczenia położonego w Ś. przy ul. (...) składającego się z dwóch pokoi – nr (...) o powierzchni 10,74 m^(2) i nr (...) o powierzchni 10,99 m^(2) z prawem do wspólnego użytkowania w innych mieszkańcach tegoż budynku pomieszczeń takich jak łazienka, w.c., pralnia – suszarnia wyposażonych w instalacje: wodno-kanalizacyjną, elektryczną, centralnego ogrzewania. Do wyłącznego użytkowania pozwanych przeznaczona została elektryczna płyta grzewcza. Wydanie pomieszczenia pozwanej nastąpiło dnia 29 czerwca 2015r. Czynsz najmu pomieszczenia wynosi 28,03 zł miesięcznie.

Umowa zawarta została na okres jednego miesiąca od dnia 29 czerwca 2015r. do dnia 28 lipca 2015r. Po zakończeniu najmu najemca, czyli B. Ł., zobowiązana była zwrócić pomieszczenie.

Do zamieszkania w przedmiotowym pomieszczeniu wraz z B. Ł. uprawnieni zostali: jej córka J. Ł. (1) oraz wnuki W. Ł. i A. Ł..

(dowód: umowa najmu tymczasowego pomieszczenia z 29.06.2015r. – k. 4-5)

Pismami z dnia 24 lipca 2015r. B. Ł. zwróciła się do Prezydenta M.Ś. i do Dyrektora Zakładu Gospodarki Mieszkaniowej w Ś. o przydzielenie jej wraz z córką i wnukami lokalu socjalnego na czas nieokreślony.

(dowód: pisma pozwanej z 24.07.2016r. z załącznikami – k. 56-79)

Pismem z dnia 29 lipca 2015r. powódka wezwała B. Ł. do opuszczenia – w terminie 3 dni - pomieszczenia tymczasowego wraz z osobami wspólnie zamieszkującymi ze względu na brak tytułu prawnego do zamieszkania w tym pomieszczeniu, bowiem umowa najmu zawarta była do dnia 28 lipca 2015r.

B. Ł. otrzymała pismo w dniu 04 sierpnia 2015r.

(dowód: wezwanie z 29.07.2015r. – k. 6,

potwierdzenie odbioru – k. 7)

Dyrektor ZGM-u w Ś. pismem z dnia 04 sierpnia 2015r. udzielił odpowiedzi B. Ł. na jej oba pisma z dnia 24 lipca 2015r. (pismo pozwanej adresowane do Prezydenta zostało przekazane do merytorycznej realizacji przez ZGM), iż Gmina nie dysponuje lokalami, które mogłaby wynająć osobom, których nazwisko nie figuruje na liście osób zakwalifikowanych do zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego, a warunkiem otrzymania lokalu mieszkalnego z zasobów Gminy jest spełnienie kryteriów określonych w uchwale Rady Miasta Ś..

Pozwana została poinformowana, że w celu rozpoczęcia procedury weryfikacji sytuacji mieszkaniowej i finansowej pozwanej zmierzającej do wskazania lokalu z zasobów Gminy, niezbędne jest złożenie stosownego wniosku oraz dokumentów. Wraz z pismem, pozwanej został przesłany druk przedmiotowego wniosku.

Pozwana pismo otrzymała w dniu 08 września 2015r.

(dowód: pismo dyrektora ZGM-u do pozwanej z 04.08.2015r. – k. 101)

Pozwani pomieszczenia nie wydali i nadal w nim zamieszkują. B. Ł. zajmuje pokój numer (...), a J. Ł. (1) z dziećmi pokój numer (...).

(dowód: przesłuchanie pozwanej B. Ł. – k. 111-112,

przesłuchanie pozwanej J. Ł. (1) – k. 112)

B. Ł. ma (...)lata (ur. (...)), nie jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna. Otrzymuje z ZUS-u świadczenie emerytalne od dnia 18 maja 2012r., którego wysokość w październiku 2016r. wynosiła brutto 1.116,45 zł, netto 668,86 zł, a ze świadczenia dokonywane są potrącenia w kwocie 279,11 zł stanowiące koszty postępowania egzekucyjnego o eksmisję. Ostatnią formą zarobkowania pozwanej była działalność gospodarcza w formie sklepu prowadzonego w Niemczech. Do czasu eksmisji pozwana mieszkała we W. wraz ze swoim przyjacielem, lecz przyjeżdżała do Ś. do lokalu przy ul. (...). Wróciła do Polski na stałe po śmierci przyjaciela.

J. Ł. (1) ma (...)lat (ur. (...)), nie jest zarejestrowana jako osoba bezrobotna, nie pobiera świadczeń emerytalno – rentowych z ZUS. W czerwcu 2016r. pracowała w hotelu w Niemczech, obecnie od lipca 2016r. na terenie Ś. jako recepcjonistka w hotelu na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze pracy, za wynagrodzeniem zasadniczym 2.488,42 zł, netto około 2.000 zł, w zależności od ilości pracy w godzinach nocnych, nadgodzin. Pobiera świadczenie „500+” i świadczenie rodzinne. Od listopada 2015r. do maja 2016r. przebywała wraz z dziećmi na Majorce, gdzie nie pracowała, pozostając w związku z osobą tam mieszkającą. Przed listopadem 2015r. mieszkała w Ś. pracując w kawiarni.

W. Ł. ma (...)lat (ur. (...)) została zgłoszona do ubezpieczenia ZUS-u jako członek rodziny J. Ł. (1). Ma zasądzone alimenty od ojca, a zaległość w ich uiszczaniu wynosiła według stanu na czerwiec 2016r. kwotę 52.813,20 zł plus odsetki, dlatego alimenty wypłacane są z Funduszu Alimentacyjnego.

A. Ł. ma (...)lat (ur. (...)) i nie ma zasądzonych alimentów.

Małoletni pozwani uczęszczają do powszechnej szkoły podstawowej.

Pozwani nie korzystają ze świadczeń pomocy społecznej, nie są osobami niepełnosprawnymi.

(dowód: pismo PUP z 05.04.2016r. – k. 28,

pismo ZUS z 07.04.2016r. – k. 30, z 12.04.2016r. – k. 33, z 13.04.2016r. – k. 35,

pismo (...) z 12.04.2016r. – k. 32,

zaświadczenie US w Ś. z 06.06.2016r. – k. 81,

zaświadczenie komornika sądowego z 16.06.2016r. – k. 82,

zajęcie świadczenia emerytalnego z 16.02.2016r. – k. 83,

umowy o pracę – k. 106-107,

zaświadczenie ZUS-u z 09.11.2016r. – k. 109,

przesłuchanie pozwanej B. Ł. – k. 111-112,

przesłuchanie pozwanej J. Ł. (1) – k. 112)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że pozwane nie mogą skutecznie podważać w niniejszym postępowaniu treści wyroku zaocznego z dnia 22 grudnia 2011r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Ś.w sprawie sygn. akt (...), w którym orzeczona została eksmisja B. Ł. Zgodnie bowiem z art. 365 § 1 kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Związanie takie oznacza obowiązek respektowania zawartej w orzeczeniu sądu skonkretyzowanej, indywidualnej normy prawnej. Ma ono znaczenie prejudycjalne przy rozstrzyganiu spraw przez inne sądy, organy państwowe i inne organy administracji publicznej. Związanie wyrokiem sądu cywilnego oznacza brak możliwości zignorowania zarówno ustaleń faktycznych stanowiących bezpośrednio podstawę rozstrzygnięcia, jak i podstawy prawnej. Zakazane jest prowadzenie postępowania dowodowego na okoliczności podważające ustalenia faktyczne zawarte w wiążącym orzeczeniu (por. wyroki SN: z dnia 20 stycznia 2011r., I UK 239/10, LEX nr 738532; z dnia 20 maja 2011r., IV CSK 563/10, LEX nr 864020; z dnia 07 kwietnia 2011r., I PK 225/10, LEX nr 896456; z dnia 05 października 2012r., IV CSK 67/12, LEX nr 1231342; z dnia 20 listopada 2014r., V CSK 6/14, LEX nr 1604655; z dnia 27 czerwca 2014r., V CSK 433/13, LEX nr 1514746).

Powyższe oznacza w niniejszej sprawie, że pozwane nie mogą powoływać się na ewentualne nieprawidłowości przy prowadzeniu sprawy o sygn. (...), jak i na zasadność wydania wyroku zaocznego w dniu 22 grudnia 2011r. określonej treści, skoro B. Ł. nie odwołała się od przedmiotowego wyroku (poprzez wniesienie sprzeciwu) doprowadzając tym samym do jego uprawomocnienia się.

Tak samo kwestie związane z egzekucją tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego z dnia 22 grudnia 2011r., któremu postanowieniem z dnia 28 lutego 2012r. nadana została klauzula wykonalności, pozostają poza przedmiotem rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Tytuł wykonawczy został już bowiem wykonany przez komornika sądowego, który zgodnie z art. 804 kpc nie był uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Komornik sądowy był zobowiązany realizować wniosek egzekucyjny wierzyciela, a przedmiotem tego wniosku była eksmisja B. Ł. wraz z osobami wspólnie zamieszkałymi. Pozwana mogła zwalczać tytuł wykonawczy w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego na podstawie art. 840 § 1 kpc żądając pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia. Natomiast wszelkie nieprawidłowości w

trakcie trwania postępowania egzekucyjnego powinny być korygowane przez sąd rejonowy w wyniku skargi dłużniczki na czynność komornika. W chwili obecnej, kiedy egzekucja została zakończona i lokal mieszkalny przy ul. (...) w Ś. opróżniony został przez dłużniczkę i mieszkające z nią osoby (czyli wszystkich pozwanych z niniejszej sprawy), podnoszenie zarzutów obejmujących czynności z postępowania egzekucyjnego jest bezprzedmiotowe, bowiem w żaden sposób nie wpływa na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy.

Wyjaśnienia wymaga również kwestia wniosku pozwanej B. Ł. zawartego w piśmie procesowym z dnia 23 kwietnia 2016r., w którym wyraziła wolę ustanowienia pełnomocnika procesowego z urzędu. Pozwana została zobowiązana do wskazania, czy to pismo zawiera wniosek o ustanowienie pełnomocnika we własnym zakresie, czy też ustanowienie pełnomocnika z urzędu, a jeżeli z urzędu, zobowiązana została do podania w terminie 7 dni przyczyn, dla których uważa, że taki pełnomocnik jest jej potrzeby oraz do złożenia oświadczenia na formularzu o swoim stanie rodzinnym, dochodach i majątku celem wykazania, że nie jest w stanie opłacić pełnomocnika z wyboru. Pozwana nie wykonała zarządzenia i na pismo nie odpowiedziała, jak też nie złożyła formularza. W takiej sytuacji, na rozprawie w dniu 01 czerwca 2016r. zarządzono zwrot wniosku B. Ł. o ustanowienie pełnomocnika z urzędu wobec nie uzupełnienia braków formalnych wniosku. Następnie, na rozprawie w dniu 16 listopada 2016r., pozwana wskazała, że chodziło jej o pełnomocnika z wyboru i chciała umocować pełnomocnika spoza Ś., który okazał się za drogi.

Zadaniem Sądu w niniejszym procesie było ustalenie, czy pozwanym przysługuje tytuł prawny do pomieszczenia tymczasowego przy ul. (...). Zgodnie bowiem z art. 222 § 1 kc właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Poza sporem pozostawała w niniejszej sprawie okoliczność, iż pomieszczenie tymczasowe położone w Ś. przy ulicy (...) stanowi własność Gminy M. Ś.

Niesporna była także okoliczność, że pomieszczeniem powódki władają aktualnie pozwani B. Ł., J. Ł. (1), małoletni W. Ł., A. Ł., którzy pomieszczenia właścicielowi nie wydali.

Pozwani nie zakwestionowali także i tego, że wygasła łącząca strony umowa najmu tymczasowego pomieszczenia. Ustanie stosunku najmu było spowodowane nie zadłużeniem w opłatach za lokal, lecz upływem okresu, na jaki umowa zawarta została. Umowa zawarta została na okres jednego miesiąca od dnia 29 czerwca 2015r. do dnia 28 lipca 2015r., czyli od dnia 29 lipca 2015r. pozwani zajmują lokal bez tytułu prawnego.

W związku z nie wydaniem w sposób dobrowolny spornego pomieszczenia, powódka miała prawo do wystąpienia na drogę sądową o orzeczenie eksmisji pozwanych, o czym Sąd orzekł w punkcie I. sentencji wyroku zaocznego.

Pozwani mają obowiązek opuścić pomieszczenie tymczasowe. Z uregulowania działu 4a. powyższej ustawy wynika, że pomieszczenie tymczasowe przysługuje osobom, wobec których wszczęto egzekucję opróżnienia lokalu i nie otrzymały one prawa do lokalu socjalnego lub zamiennego. Pomieszczenie tymczasowe jest niższej jakości niż lokal socjalny, co wynika z definicji zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 5 i 5a) ustawy. Nie może zatem dojść do takiej sytuacji, że osoby eksmitowane z pomieszczenia tymczasowego dostaną lepszy jakościowo lokal (mieszkalny lub socjalny). Osobie eksmitowanej z pomieszczenia tymczasowego nie tylko, że nie przysługuje lokal socjalny lub zamienny, ale także nie przysługuje inne pomieszczenie tymczasowe (art. 25d pkt 3 ustawy). Po upływie okresu najmu takiego pomieszczenia, najemca powinien zapewnić sobie stosowne lokum (mieszkanie lub pokój). W przypadku nie opuszczenia tymczasowego pomieszczenia gmina ma prawo wystąpienia o eksmisję najemcy. Nie przysługuje mu wówczas prawo do kolejnego pomieszczenia tymczasowego, lecz eksmisja nastąpi ostatecznie do noclegowni lub innej placówki zapewniającej miejsca noclegowe.

Przy eksmisji z pomieszczenia tymczasowego nie mają zastosowania przepisy art. 14 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity – Dz.U. 2016r., poz. 1610), które stanowią o uprawnieniu do lokalu socjalnego. Wynika to wprost z art. 25e. ustawy, która stanowi, że do najmu tymczasowych pomieszczeń stosuje się odpowiednio przepisy art. 4, art. 10 ust. 1-3, art. 11

ust. 2 pkt 1-3, art. 13, art. 18, art. 20 ust. 2a i 2b, art. 21, art. 23 ust. 3 i 4 oraz art. 25. Przepis art. 14 nie został wymieniony. Z art. 25e. ustawy wynika natomiast, że odpowiednie zastosowanie ma przepis art. 23 ust. 3 i 4 ustawy, zgodnie z którym powódka mogła po upływie oznaczonego w umowie czasu przedłużyć umowę najmu pomieszczenia tymczasowego na następny okres – nie dłuższy niż 6 miesięcy (co wynika z art. 25b.) – jeżeli najemca nadal znajdował się w sytuacji uzasadniającej zawarcia takiej umowy. Przepis ten adresowany jest jednak do powódki, nie zaś do Sądu, zaś powódka nie skorzystała z możliwości przedłużenia umowy. Warto również podkreślić, że pomieszczenie tymczasowe zostało wskazane B. Ł. w trybie art. 1046 § 4 kpc, a o jego wskazanie wystąpił go Gminy komornik sądowy w trakcie prowadzonego przez niego postępowania egzekucyjnego.

Z tej przyczyny Sąd nie orzekał o lokalu socjalnym w wyroku zaocznym, bowiem skoro nie ma zastosowania art. 14 ustawy, to Sąd nie orzeka ani o uprawnieniu ani o braku uprawnienia do lokalu socjalnego.

Pozwane zarzucały powódce brak przydzielenia im lokalu z zasobów Gminy, a w tym celu brak odpowiedzi na pisma pozwanej z dnia 24 lipca 2015r., w których zwróciła się o przydział takiego lokalu. Powódka załączyła natomiast do akt sprawy pismo dyrektora ZGM-u do pozwanej z dnia 04 sierpnia 2015r., które zostało odebrane przez J. Ł. (1) w dniu 08 września 2015r., a z którego wynika, że pozwana została poinformowana o procedurach ubiegania się o przydział takiego lokalu. Pozwanej został nawet przesłany formularz wniosku do wypełnienia, który początkuje procedurę zmierzającą do umieszczenia na liście osób zakwalifikowanych do zawarcia umowy najmu lokalu mieszkalnego. Zaniechanie złożenia takiego wniosku przez pozwanych obarcza negatywnymi skutkami pozwane, nie zaś powódkę.

Ustalenia w sprawie Sąd poczynił na podstawie nie kwestionowanych przez strony dokumentach, zeznaniach pozwanych oraz twierdzeń, którym strona przeciwna nie zaprzeczyła. Sąd nie znalazł przyczyn do kwestionowania wiarygodności zeznań pozwanych, które były spójne wewnętrznie i logiczne. Rozbieżności stron dotyczyły oceny prawnej bezspornego w zasadzie stanu faktycznego.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania Prezydenta M. Ś. J. Ź. (który występuje w niniejszej sprawie w charakterze strony jako reprezentant powódki, nie zaś świadka) oraz z zeznań świadka A. Ć. – dyrektora ZGM w Ś., bowiem okoliczność, którą mieliby świadkowie potwierdzić zeznaniami – iż pozwana B. Ł. ubiegała się o przyznanie lokalu socjalnego – została przyznana przez powódkę w piśmie procesowym z dnia 14 października 2016r. Zgodnie z art. 229 kpc nie wymagają dowodu fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości. Według Sądu, przyznanie przez powódkę tej okoliczności nie budzi wątpliwości, skoro nadto wynika z pism kierowanych przez pozwaną do Prezydenta M.Ś. o przydzielenie lokalu z zasobów Gminy.

Pozwani przegrali proces i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik wyrażoną w treści art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 99 kpc powinni zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu, na które składa się tylko opłata od pozwu w kwocie 200 zł, bowiem pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 01 czerwca 2016r. zrezygnował z żądania zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie II. sentencji wyroku zaocznego.

Sprzeciw od wyroku zaocznego wniosła tylko pozwana B. Ł., jednakże ze względu na współuczestnictwo konieczne, jednolite pozwanych, zgodnie z art. 73 § 2 zdanie pierwsze kpc czynność procesowa B. Ł. jest skuteczna wobec pozostałych pozwanych. Dlatego Sąd wezwał na termin rozprawy wszystkich pozwanych i orzekał w dniu 16 listopada 2016r. z udziałem wszystkich pozwanych.

Z przepisu art. 73 § 2 kpc wynika, że gdy z istoty spornego stosunku prawnego lub z przepisu ustawy wynika, że wyrok dotyczy ma niepodzielnie wszystkich współuczestników (współuczestnictwo jednolite), czynności procesowe współuczestników działających są skuteczne wobec niedziałających. Do zawarcia ugody, zrzeczenia się roszczenia albo uznania powództwa potrzeba zgody wszystkich współuczestników. To, że wyrok o eksmisję z powództwa gminy dotyczy ma wszystkich mieszkających w danym lokalu osób wynika z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity – Dz.U.

2016r., poz. 1610), zgodnie z którym, jeżeli w sprawie o opróżnienie lokalu okaże się, że w razie uwzględnienia powództwa obowiązane do opróżnienia lokalu mogą być jeszcze inne osoby, które nie występują w sprawie w charakterze pozwanych, sąd wezwie stronę powodową, aby w wyznaczonym terminie oznaczyła te osoby w taki sposób, by ich wezwanie było możliwe, a w razie potrzeby, aby wystąpiła z wnioskiem o ustanowienie kuratora. Sąd wezwie te osoby do wzięcia udziału w sprawie w charakterze pozwanych.

Postępowanie po wniesieniu sprzeciwu nie mogło toczyć się z udziałem tylko jednej pozwanej.

Zgodnie z art. 347 zdanie pierwsze kpc, po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza. Wobec tego, że po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd uznał, że wyrok zaoczny z dnia 01 czerwca 2016r. jest prawidłowy, wyrokiem z dnia 16 listopada 2016r. utrzymał w mocy w całości wyrok zaoczny.

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

3. (...)

(...)

(...)